

ο ίδιος βαθύς ήχος : «ντούν !...».

Μη χειρότερα !... Καλό και τούτο ! Ο Πατρίσιος; πάλι χεύτερη το στήθος δύο, τρεις, τέσσερες φορές και πάντοτε : «ντούν !» «ντούν !» «ντούν !» «ντούν !»...

Στασιμενός ο νέος ακούμπησε σ' ένα δέντρο, με την πρόθεση να επαναλάβη το πείραμα, γιατί η βουή αυτή δε μπορούσε να βγαίνει από το στήθος του, ίσως βγαίνει από τα δέντρα.

Μά από τί ήταν τα δέντρα αυτά που άντηγούσαν σαν καιπάνες και που περιέμεναν να χτυπήσει αυτός το στήθος του για ν' άντηχίσουν :

Άξαφνα έπήδησε ως βρεί πάνω από τον τρόμο του. Ήχε νοιάσει στο καιτό του την άναπνοή κάποιου ζώου. Φώναζε, ούθλαζε από τη φρίκη του ! Από μακριά μια φωνή τραγουδιστή του άποζάιηζε :

- Ο... ο... ο... ο... λαό... λαό !...
- Μαγδαληνή !... Μαγδαληνή !... εφώναζε ο Πατρίσιος στο καταζόρηφο του τρώμου.
- Ο... ο... ο... ο... λαό... λαό !... άκούγονταν ή φωνή.
- Μαγδαληνή ! φώναζε ο Πατρίσιος.
- Ο... ο... ο... ο... λαό... λαό !...

Η φωνή τώρα επληρύνεζε. Ήταν ή φωνή της Μαγδαληνής, που τραγουδούσε μια παράξενη μελωδία τελειώνοντας σε οσο !...

Ο Πατρίσιος, χουμένος ανάμεσα στα δέντρα έπεριμενε με το στόμα άνοιχτό. Πότε-ποτε εφώναζε την άσραβωνιαστικά του ή όποια έπί τέλους τον άκουσε :

- Έπί είσαι, Πατρίσιος ;
- Ναι, ναι, έγω είμαι... Έλα γρήγορα !
- Πού είσαι ;
- Έδώ... Έδώ !...

Έπί τέλους ή νέα παρουσίαστριζε με τα μάτια κοκκίνα από τα κλάματα. Βλέτοντάς τον όμως τόσο τρομαγμένο τον έσφιξε μες στην άγκυλιά της, σά να ήθελε να τον προστατέψει.

- Μά πές μου, τί έχεις ;
- Νά, γέροντα για να σου ζητήσω συγγνώμη για τα δάξια που σ' έβλαβα να χύσης. Ένώ έστεκόμουν λοιπόν κοντά σ' αυτό το δέντρο, ένοιουσα πίσω στο καιτό μου μια ζεστή άναπνοή σά να ήταν κοντά μου ένα γλογορό στόμα. Έτοιμο να με κατασπαράξει.
- Φτωχή μου άγάπη, είπες ή Μαγδαληνή. Μά γιατί έρχεσαι στο δάσος ;
- Τι ;... Γιατί έρχομαι στο δάσος ; Είσαι περίεργη !... Μήπως περιμένα να μου συμβη τέτοιο πράγμα ; Σου φαίνεται φουτικό να νοιώθω κανείς στο καιτό μια ζεστή άναπνοή ! Ύπαρχουν έδώ άγρία !...
- Άγρία !... Έξαστάται... Βέβαια ύπάρχουν έδώ λύκοι και τσακάλια... Πρέπει να προσέχη κανείς, όταν δεν τ' έχει.
- Και σό τα έξορσι ;
- Έγώ, άπάντησ' εκείνη σοβαρή, ξέρω όλα τα ζώα του δάσους και μιλόω μαζί τους.
- Τ' είπ' αυτά που μου λές τώρα, Μαγδαληνή ;
- Την άλήθεια. Πάντα πηγαίνω στο δάσος, όταν στενοχωριέμαι στο σπίτι. Και πίστερέ με : καταρωόσα να ξέσω το δάσος, όπως την ίδια μου την κάμαρα.
- Ρώτησε κατόπιν τον Πατρίσιο άν του συνέβη τίποτε άλλο. Ο νέος; τής διηγήθηκε το παράξενο φαινόμενο του ήχου που άκουσε όταν χτυπούσε το στήθος του. Η Μαγδαληνή άρχισε να γελά :
- Είνε κάποιο υψιτικό του δάσους, του είπε τέλο; με μια κονηρή κοιτταραία. Μην άνητυχί; Και συνέχισε :
- Μ' έβλαψε κι' έβλαψα τόσο πολύ σήμερα το πρωί. Γιατί με πίκρανε με τό ζήτημα τής κορδέλλας; Το ήξερες πώ; τή γόρεμα χτές ; Μ' άκουσε που τώλεγα στη Γερτρούδη ;
- Στη Γερτρούδη ; Όχι. Στη Ζωή. Άκουσα τή συνομιλία σας στο κελλάρι.
- Τόσο το χειρότερο ! είπε ή Μαγδαληνή κοκκινίζοντας. Θα προτιμούσα να μην ήξερες μερικά πράγματα !

Άκολούθησε σιωπή μεταξύ των δύο άσραβωνιασμένων. Κατόπιν ή Μαγδαληνή άναστένεζε και είπε :

- Είνε άλήθεια πώ; αυτός ο άδελφός τής Ζωής μου προξενεί φόβο και ότι πάντα τραγουδεί έξω από το σπίτι. Μά πάντα μου μιλεί με σεβασμό. Βέβαια δε μ' άρέσει ή λάμψη των ματιών του, όταν με κοιτάζει... Αυτό όμως δεν έχει καμιά σημασία, γιατί, όπως ξέρετε, πολύ γρήγορα θα φύγουν από δω.
- Σώπασε πάλι λίγες στιγμές κι' έπειτα ξανάχτισε :
- Λοιπόν, άκουσε, Πατρίσιος, που μιλούσα γι' αυτό που συνέβη στο <Χρυσό Ήλιο> ;... Ά, άγαπημένε μου, πρέπει να ξέρετε, ότι ποτέ μου δεν πίστεψα, ότι θέλανε να σκοτώσουν εμένα !
- Τότε, ρώτησε ο Πατρίσιος συγγινήμενος, γιατί άγρότηνετε όλη τή νύχτα τοιγυρίζοντας κάτω από το δωμάτιό μου ;
- Ά ! Είδε ;
- Ναι, σάς είδα και τις τρεις με τή σκάλα. Ήσουν τόσο άγρή ! (Άκολουθεί)

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ο ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΙΕ΄ ΚΑΙ Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο βασιλεύς που φοβάται τον θάνατο κι' όμως παίζει μαζί του. — Πέσους έθιψες σήμερα ;. — Όταν πεινά ο λαός. Ο χωριάτης που άποστομώνει τον βασιλέα. — Που θάδελες να σε θάψουν όταν πεθάνεις ;. — Στα πόδια σου Μεγαλειότατε !... Πρώ του θανάτου όλοι, ακόμη και οι βασιλείς είναι ένα...μηδενικό !... κτλ. κτλ.

Ο βασιλεύς τής Γαλλίας Λουδοβίκος 15ος, μοιλονότι φοβόταν υπερβολικά τον θάνατο, έντοτούς έπέζητούσε πάντοτε τις πειό μαζάρβιες συγγινήσεις.

Όταν π.χ. τόχανε να περάση άπ' έξω από κανένα νεκροταφείο, σταματούσε και ρουτούσε τους νεκροθάφτες πόσους πεθαμένους είχαν θάψει εκείνη τήν ήμέρα, έπιμενοντας στο να του πειρογούσαν και τις παραμικρές λεπτομέρειες τής ταφής.

Κάποια χρονιά, πάλι, που λόγω των ύπεροργων φορολογιών το ψαμί ήταν πανάξοβο, συνήτησε, στο δάσος του Σενάο, όπου είχε πάει για να ζυνηγήσει, έναν άνθρωπο έφιππο που κουβαλούσε μαζί του ένα φέρετρο.

- Πού το πηγαίνεις αυτό το φέρετρο ; τον ρώτησε με περιέργεια ο βασιλεύς, σταματούντας τον.
- Στο χωριό... άπάντησεν ο χωριάτης.
- Προορίζεται γι' άντρα ή γιά γυναίκα ;
- Γιά άντρα.
- Κι' από τί πέθανε ;
- Από...πέινα ! άπήνησεν άπότομα ο χωριάτης.

Ύστερ' άπ' τήν άπάντησιν αυτήν, ή περιέργεια του βασιλέως κόπησε. Κατέβησε το κεφάλι, και, χωρίς να ρωτήη τίποτε άλλο, σηγηρούισε τάλογο του κι' έφυγε καλπάζοντας.

Ο Λουδοβίκος 15ος όμως δεν ήρκείτο στο να έπιζητή για τον έαυτό του μόνο τις συγγινήσεις του θανάτου. Ήταν τόσο πολύ μελαγχολικός έξ φρέσως, ώστε έννοούσε να μεταδίδη τήν ιδεοληψία που τον κατείχε για τον θάνατο και στους άλλοιούς του. Όταν κανένας άπ' αυτούς, τολμούσε να συναχθώη, του έλεγε ζωνώντας θλιβερά το κεφάλι του :

- Πόσο σε λυπάρια, πιστέ μου φίλε !... Ο βήχας σου αυτός, μυρίζει θάνατο ! Πρέπει να κοιταχτείς... Θα είσαι χωρίς άλλο...φυσικός !...
- Μην άλλη φορά πάλι, ένας ευγενής τής άκολουθίας του, ο κ. Ντέ Φοντανιέν, έπαθε αίμορραγία τής μήτης.
- Πρόσεξε καλά ! του είπε ο βασιλεύς όταν τώιανθε. Η αίμορραγίασ αυτής στην ήλικία που βρισκεται είναι συμπτώματα... άποληψίας !...
- Ο κ. Ντέ Φοντανιέν άκούγοντας τήν τρομερήν αυτή διάγνωση, κατατρομαξε κι' έχλώμασε σαν το κερί. Ο τρώμος του δε ήταν τόσος, όπως όταν πήγε σπίτι του... έπεσε άγροτικό για καλά !
- Σουβρέ ! είπε μίαν άλλη μέρα ο παράξενος αυτός μονάρχης σ' ένα γέρο άκόλουθό του. Γέραςες, βλέπο, πολύ... Πού θα ήθελες να σε θάψουν όταν πεθάνεις ;
- Στα πόδια τής Μεγαλειότητός Σας, άλήτητην έτοιμότατα ο Σουβρέ, έννοών βέβαια το ζάτο μέρος του βασιλικού τάφου... !

Μεταξύ των άλλων του Λουδοβίκου 15ου συγκαταλέγετο και κάποιος Λάντσιμθ, άκόλουθός τήν αίρηση των Λαζαριστών. Ο βασιλεύς κάποτε έπληροφόρηθ ή ότι ο έξομολογητής του Λάντσιμθ — παπάς λαζαριστής κι' αυτός — είχε πεθάνει. Ήξερος άκόμη ότι οι άνήζοντες στην αίρηση αυτή συνήθιζαν να θάβουν τους νεκρούς τους με το πρόσωπο ξεσκεπαστο. Θελώντας λοιπόν να δοκιμάση τήν εύφραξία του αλιζού του, τον εφώναξε και του είπε :

- Πληροφορούμαι ότι πέθανε ο έξομολογητής σου... !
- Μάλιστα, Μεγαλειότατε.
- Θα τον θάψουν με το πρόσωπο ξεσκεπαστο ;
- Έτσι είναι ή συνήθεια, Μεγαλειότατε... !
- Σε διατάσσω λοιπόν άπό τον θάφρον, να πές να τον ξεθάψης και να τον κοιτάξης στο πρόσωπο !
- Μεγαλειότατε, ο ίερέως αυτός ήταν ο πιο άγαπημένος μου φίλος... Θα συγγινθώ πολύ όταν τον άντιζώσω σ' αυτή τήν κατάσταση.
- Δέν παρράζει... Σε διατάσσω !
- Τήν άλλη μέρα, μόλις τον άντιζώσε ο βασιλεύς του είπε :
- Έβλαψε ότι σε διέταξα χτές, Λάντσιμθ ;
- Βεβαίότατα, Μεγαλειότατε.
- Και ποιά είναι ή έντύπωσις που άπεθώμισες άπ' το θέαμα που είδες ;
- Τι να σάς πώ, Μεγαλειότατε... Η έντύπωσις μου είναι ότι κάθε θνητός και ή Μεγαλειότης Σας άκόμη, κι' έγω... δεν είμεθα μπρός στον θάνατο παρ' ένα... μηδενικό !...

Αν ήξερες πόσο μ' έβλαψε να κλάμω σήμερα το πρωί